

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 38/2020
13.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Јасике, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови Кв 636/19 од 12.08.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 966/19 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажаних пресуда Основног суда у Старој Пазови Кв 636/19 од 12.08.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 966/19 од 23.10.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови Кв 636/19 од 12.08.2019. године, усвојен је захтев Основног јавног тужиоца у Старој Пазови па су преиначене у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Старој Пазови К 3214/10 од 01.10.2015. године којом је окривљени АА, оглашен кривим због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју казну ће издржавати у просторијама у којима станује и пресуда Основног суда у Старој Пазови К 4346/10 од 27.05.2016. године, исправљена решењем Основног суда у Старој Пазови К 4346/10 од 04.07.2016. године и преиначена пресудом Основног суда у Старој Пазови К 78/17 од 28.03.2017. године, којом је окривљени АА, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. КЗ, осуђен на казну затвора у трајању од једне године, па је окривљени применом одредби члана 60. и 62. КЗ, те члана 552. до члана 556. ЗКП, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца која му се

урачунава у време које је окривљени провео у притвору од 20.01. до 22.02.2010. године и на издржавању казне затвора по наведеним пресудама.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 966/19 од 23.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, због повреда закона из члана 483. став 2. тачка 1), 2), 3) и члана 501, члана 503. у вези члана 422. и члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће одбити захтев јавног тужиоца за преиначење одлуке о казни и изрицање јединствене казне.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају није могло извршити спајање различитих кривичних санкција и то затворске казне у трајању од једне године и казне затвора од шест месеци за коју је одређено да ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује изречене применом одредби члана 45. став 5. КЗ и окривљеном изрећи јединствена казна затвора која ће се извршавати у Заводу за извршење кривичних санкција.

Изнете наводе захтева којима бранилац окривљеног указује да је одлуком о кривичној санкцији повређен закон из члана 439. тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, у смислу одредбе члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП, дозвољено је спајање казне затвора (члан 45. став 1. КЗ), и казне затвора коју окривљени по одлуци суда сходно члану 45. став 5. КЗ, треба да издржи на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“) и изрицање јединствене казне по правилима за одмеравање казне за дела у стицају, јер су у питању истоврсне казне које након изрицања јединствене казне губе своју самосталност.

Уколико је јединствена казна затвора изречена у трајању до једне године суд ће ценећи све околности (члан 45. став 5. КЗ), одлучити да ли ће одредити да се изврши на начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује (тзв. „кућни затвор“), а уколико је јединствена казна изречена у трајању од преко једне године, као што је то у конкретном случају у питању, не могу се применити одредбе члана 45. ст.5. и 6. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 3) ЗКП, у вези члана 45. став 5. КЗ.

Према наводима захтева у конкретном случају нису били испуњени услови за спајање казни по цитираним правноснажним пресудама и из разлога што је у односу на кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, које је извршено дана 11.07.2009. године, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом Основног суда у Старој Пазови К 3214/10 од 01.10.2015. године, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења дана 11.07.2019. године у смислу одредаба члана 103. тачка 5) и члана 104. став 6. КЗ, дакле пре доношења побијане првостепене пресуде од 12.08.2019. године.

По налажењу овога суда застарелост кривичног гоњења се рачуна од дана када је кривично дело извршено па до правноснажног окончања поступка доношењем правноснажне пресуде којом је окривљеном применом одредби члана 60. и 62. КЗ и члана 552-556 ЗКП, изречена јединствена казна затвора, након чега почиње да тече застарелост извршења казне у смислу одредби члана 105. и 107. КЗ, чија повреда није разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да нижестепени судови у образложењу својих пресуда нису навели олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног које су цењене приликом изрицања јединствене казне, којим наводима, по налажењу овога суда бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреде закона из члана 483. став 2. тачка 1), 2) и 3) и члана 501. и 503. у вези члана 422. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 105. и 107. КЗ, члана 438. став 2. тачка 2), члана 483. став 2. тачка 1), 2) и 3) и члана 501. и 503. у вези члана 422. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

